LA CLUJ

2 echipe feminine de fotbal și 5000 de spectatori

„Municipalul" din Cluj a găzduit, zilele acestea, o premieră sportivă de mult așteptată: o partidă feminină de fotbal, oferită de jucătoarele de la Gaz Metan Mediaș și Arieșul Turda.

Curiozitatea cu care a fost așteptată această întîlnire-demonstrație s-a reflectat în numărul mare de spectatori: peste 5 000. Mai mulți, deci, decît duminica trecută, la meciul de divizia A, dintre C.F.R. Cluj și Dinamo Bacău!

Neștiind care sînt pretențiile publicului clujean față de fotbalul feminin, nu vom spune: „spectatorii au fost pe deplin satisfăcuți" (Nu sînt, de foarte multe ori, nici cînd e vorba de un meci masculin). Trebuie, totuși, să precizăm că fetele n-au făcut din fotbal o parodie, dovedind destulă iscusință în conducerea balonului, în centrări și chiar în manevre tactice. S-a putut observa, însă, că nu trag prea des la poartă și, mai ales, n-o nimeresc, din acest punct de vedere neexistînd nici cea mai mică diferență față de ceea ce vedem în partidele masculine...

Din suita celor 27 de jucătoare care au evoluat, s-au desprins net Lucreția Carculea (Gaz Metan Mediaș), Lidia Ciocan și Pobiță Licsko (Arieșul Turda).

Cine a cîștigat? Fetele de la Arieșul Turda. În urma unor rapide contraatacuri, Margareta Pașcu și Ana Feheș au reușit să marcheze, asigurînd victoria echipei lor cu 2—0 (0—0).

Să vedem cît timp vor mai rămîne clujencele simple spectatoare?

Ns. M.

CONGA LA... ARBITRU. În min. 57 al jocului de campionat Crișul Oradea — C.F.R. Arad, arbitrul Gavrilă Fărcașu, din Satu Mare, a dictat — just — o lovitură de la 11 m în favoarea gazdelor. Iată „reacția în lanț" a fotbaliștilor arădeni.

Foto: ȘTEFAN VILIDAR — Oradea

REFLECȚII FOTBALISTICE

GÎNDURI PENTRU AZI

• Oaspeții joacă pentru prima oară la București. Un motiv în plus pentru echipa noastră să-i... conducă tot timpul!

• Tînărul Florian Dumitrescu vine în formația reprezentativă, de la echipa textilistă U.T.A. Sîntem siguri că nu și-a uitat acasă... stofa!

• Dumitrache e neîntrecut în jocul aerian. Așteptăm, deci, ca loviturile lui cu capul să dea... bătaie de cap portarului finlandez.

R. P.

★ ★ ★

• Jucătorii care protestează la deciziile arbitrului cred, probabil, că golul se obține prin... majoritate de voturi!

• Originalitatea fotbalului constă în aceea că nu se supune legii concordanței dintre scor și situația de pe teren. Așa că, trebuie lăsat în legea lui...

• Jucătorul scăpat singur pe contraatac nu mai are în față decît portarul și... barele!

• Jucătorilor răsfățați de public nu prea le vine a crede că între aplauze și fluierături nu-i decît o... pasă!

• Dacă o echipă se mulțumește într-un meci cu rolul de spectator, n-are decît! Dar atunci să-și plătească biletul de intrare!

• Dacă fotbaliștii români au avut în căldura Mexicului un adversar, azi pot avea în căldura publicului un aliat.

ATLETISM MODERNIZAT ÎN 1972

Urmările întîrzierii lui Westermann la Ciudad de Mexico nu s-au limitat la regretele pentru o medalie de aur pierdută, ci s-au repercutat în viitor. Numai așa se poate explica măsura luată de organizatorii Jocurilor Olimpice de la München de a feri pe aruncătorii de disc de orice influență atmosferică.

Disc sub cupolă

În caz de vreme proastă, în capitala Bavariei, discul se va lansa dintr-un pavilion de sticlă. Organizatorii intenționează să acopere cercul de aruncare cu un acoperiș. Este vorba de o cupolă de plexiglas cu un diametru minimal de 8,50 m, care să se întindă și asupra grilei de protecție.

De altfel, un aparat aspirator modern va permite uscarea cercului de aruncare în mod uniform pentru toți aruncătorii. Și astfel, pentru prima oară în istoria atletismului, discobolii vor fi sustrași oricăror intervenții arbitrare ale condițiilor climaterice.

Covoare noi pentru articulații

Noutățile atletice la München nu se rezumă însă doar la atît. Alergătorii au și ei motive de bucurie. Pe terenul de încălzire din proximitatea stadionului olimpic, se va afla o pistă largă de 2,50 m, cu o pelușă, din material plastic, dotată cu o infrastructură foarte elastică, menajîndu-se astfel articulațiile atleților.

Riscul rănirilor va fi evitat și în satul olimpic unde, de asemenea, s-a prevăzut un covor de alergare, elastic și moale, care va permite alergătorilor să se mențină în formă, să se antreneze pe un spațiu redus, în condiții optime.

100 fluiere de arbitraj

Întrucît se scontează pe prezența la München a 1500 de atleți, s-a născut problema materialelor sportive, a căror inventariere trebuie făcută din vreme. Numai pentru alergările, săriturile și aruncările din incinta stadionului olimpic, va fi nevoie de aproximativ 1300 de ustensile sportive. Printre altele: 200 de garduri, 100 de jaloane (pentru măsurători), 100 de fluiere pentru arbitri, 50 de stachete din fibre de sticlă și alte 50 din oțel, 180 de greutăți de fier, de oțel, de plumb și de alamă, 50 de ciocane de oțel, alamă, de plumb și de tungsten, 50 de discuri de un kilogram și alte 50 de două kilograme, 50 de sulițe etc.

Comitetul de organizare a lansat un apel către producătorii de materiale sportive din toată lumea, să-i prezinte mostre care vor fi expuse în cadrul unui târg de eșantioane la München, urmînd ca federația internațională de atletism (prin comisia sa tehnică) să decidă asupra alegerii definitive. La această selecție nu s-ar putea prezenta oare și întreprinderile românești producătoare de materiale sportive?

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. În primul rînd, ne-am oprit la catrenul adresat U.T.A.-ei:

Pentru-această zi de toamnă,
Pentru-acest fierbinte ceas,
Te sărut, „bătrînă doamnă",
Toi frumoasă ai rămas!

Vă face loc, totodată, pentru... autocritica la epigrama pe care ați dedicat-o, în urmă cu două săptămîni, Universității Craiova. O reamintesc: „Spun olteni cu tărie / că echipa din Bănie / Mi s-a pregătit cu șirg / Și-o să facă bani la... „Tîrg"/

Să vedem, ce gîndiți astăzi:

Poți să spui cu nostalgie,
Că echipa din Bănie
Deși are mult elan
N-a făcut la „tîrg" un...ban!

PROF. PETRE MARIN, COMUNA CARTOJAN. Antrenorul emerit Coloman Braun-Bogdan, care a citit răspunsul ce vi l-am dat săptămîna trecută, a ținut să-mi dea o informație suplimentară, pe care, la rîndul meu, v-o transmit dv și... altor cititori: există și un fotbalist care a devenit internațional jucînd în echipa națională chiar mai puțin de un minut! Este vorba de Anton Ferenczi, de la C.F.R. Cluj, care, intrat pe teren la 24 octombrie 1948, în meciul România-Ungaria, disputat la București, n-a apucat să joace decît 40 de... secunde, după care s-a accidentat. Altă prezență în echipa națională n-a mai avut. Dar, este el internațional? Este! În schimb, trebuie să adaug 44 de minute de joc ale lui Vicente Birău, care nu se numără printre internaționalii de un minut, ci de o repriză. Ceea ce, evident, este altceva.

ION LESCU, BUCUREȘTI. Aveți cuvîntul: „Dragă Poștașule, chiar dacă din punct de vedere stilistic sau sub alte aspecte, epistola mea nu corespunde în totul (mă gîndesc și la profilul rubricii dv), vă rog să treceți peste toate acestea și să mă documentați într-o problemă care pentru mine a rămas o enigmă. Acum un an și cîteva luni, am urmat niște cursuri de maseor, organizate de C.N.E.F.S., după absolvirea cărora am primit o adeverință, din care reieșea că sînt bun pentru loturile sportive. De atunci, însă, nimeni nu a avut nevoie de serviciile mele de maseor. La fel și foștii mei colegi de la acel curs. Am văzut că dv știți foarte multe. Poate că mă puteți lămuri ce rost au avut cursurile respective, dacă se știe că, de fapt, nu este nevoie de maseori?". Întrebarea dv nu este lipsită de logică. Am pus-o și eu, mai departe. Din răspunsul primit, am înțeles că se simte nevoie, mai ales la cluburi, de maseori calificați, așa cum sînteți și dv., în momentul de față. Dar, nu toate cluburile dau atenție acestei probleme. Poate că nu este, totuși, prea departe ziua cînd se va apela la serviciile dv. Oricum, o specializare în plus, nu strică!

I. MOTIOC, CLUJ. „Sîntem doi prieteni și ne împăcăm foarte bine, dar cînd este vorba despre fotbal, acolo e singurul loc unde ne mai contrazicem cîte o dată". Eu cred că vă contraziceți mereu, însă nu vreți să recunoașteți! Dar fotbalul n-ar mai avea farmec, dacă cei care îl iubesc atît, nu s-ar contrazice între ei! Memoria prietenului dv este mai bună decît a dv (cel puțin în materie de fotbal!): în partida Universitatea Cluj-Steagul roșu, din campionatul trecut, disputată la Cluj și cîștigată de... brașoveni, în echipa Steagul roșu, fundaș lateral stînga a jucat Penzeș, și nu Rusu. Să vă spun și nota primită de acesta, din partea cronicarului nostru: 7. Un jucător brașovean a primit în acest meci nota 10. Nu e greu de spus, cine? Adamache, bineînțeles!

Ilustrații: N. CLAUDIU

CHEMAREA PARINGULUI

Într-un fel, Paringul se aseamănă cu Bucegii. Aceeași configurație de mușuroi uriaș, formînd o cumpănă a apelor și a ploilor. Păduri la poale, înpeniș și pășuni către creste. Coboriș lin pe o parte, căldări cu lacuri de gheață și prăpăstii albastre — pe cealaltă. La 1400 de metri, stațiunea Rînca, o adevărată Sinaie, lipsită de vuietul motoarelor și scîlpirea șinelor de fier. Puternicul centru muncitoresc din Valea Jiului, noile construcții de pe Lotru, căile de acces moderne ce-l înconjoară fac din Paring un centru turistic de o importanță deosebită.

Am plecat din Petroșani într-o dimineață încețoșată. Dar la cabana Rusu, la 1200 m, ne-a zîmbit soarele. Am urcat voinicește spre Poiana Nedeilor. Pînă la cîrful Păringul Mare, drumul nu e scurt și nici ușor. Cînd ajungem, ne mirăm însă că timpul a trecut totuși atît de repede.

Popasul pe Păring, la 2518 m, e mai îndelung, cu tot vîntul care aici ne silește să îmbrăcăm hanoracele. În prăpastiile de sub noi scîlpesc petece de zăpadă din iarna trecută. Coborîm în căldarea Roșiile, cu cele trei lacuri: Mîndra, Lungu și Roșiile albăstrind sub terasele enorme de bolovănișuri. Culoarea roșietică a pereților de piatră, fulgerarea caprelor negre care par a descinde din neamul vulturilor, sulițele întunecate ale înpenișului, creează o atmosferă parcă neîntîlnită nicăieri. Facem cunoștință directă cu „frumusețea", așa cum numai natura o poate crea. Noaptea, în corturi, după ce flăcările focului s-au potolit, trăim senzațiile infinitului, ale începutului și sfîrșitului lucrurilor.

De la Roșiile la Lacul Cîlcescu e doar un pas de... cîteva ceasuri. Aici, altă căldare, cu o sălbăticie caldă, primitoare. Păstrăvi sparg oglinda lacului într-o zbenguială veselă, aproape omenească.

Ieșirea din căldarea Cîlcescu amintește plăiurile Mioriței. Cărarea ne scoate în șoseaua Sebeș—Novaci, cea mai înaltă șosea din țară. Pînă la cabana Obîrșia Lotrului, mai sînt doar cîțiva kilometri.

Stăm o săptămînă pe plaiurile acestui masiv măreț, care ne oferă: ochilor — priveliștea căldărilor glaciare din Retezat, pășunile — înălțimile Făgărașului, odihnei — poieniță mătăsoase ale Tarcului și Godeanului, sufletului — frumusețile văii Cernei. Un maxim complex și complet, încă prea puțin cunoscut, cu marcaje prea puține și necomplete și pentru a cărui cunoaștere se face prea puțin încă.

VINICIU GAFIȚA

DACĂ FREDERIC BARBAROSSA AR FI ȘTIUT SĂ ÎNOATE...

Este un lucru cunoscut că toate animalele știu din instinct să înoate, de la șoarece la leu, de la cîine la cal etc. Chiar atunci cînd ele intră în apă pentru prima oară, încep să înoate și se mențin la suprafață. Numai omul, ființă superioară, trebuie să învețe înotul, fără de care, atunci cînd a căzut în apă se scufundă și se îneacă. Împăratul Frederic Barbarossa a murit înecat în timpul celei de a treia Cruciade, pentru că nu știa să înoate.

La rasa omenească, înotul este deci o artă ce trebuie învățată și ca atare, a fost cultivată din toate timpurile. Cezar și Pompei erau înotători faimoși, iar legendarul Leandru traversa Helespontul pentru a ajunge la iubita sa Hero.

Traversarea înot a Helespontului (numele antic al Dardanelelor) are o încercare pusă la îndoială de unii istorici, dar a cărei realizare a fost verificată de lordul Byron, marele poet al Angliei din secolul al XIX-lea. El a reușit să atingă țărmul opus al strîmtorii, dar nu a mai fost în stare să se și întoarcă. Poetul a justificat aceasta, printr-un spiritual răspuns: *„Eu n-am avut, ca Leandru, scînteia sacră a amorului, care l-a însuflețit în eroica lui performanță"*. De asemenea și Camoes, celebrul poet epic portughez, autorul epopeii naționale „Luisiadele", surprins prin anul 1570 de o furtună, care amenința cu scufundarea corabiei, s-a aruncat în mare, reușind să se salveze. A fost obligat să înoate cu un braț afară din apă, strîngînd în pumn tot ce-i rămăsese mai scump pe lume, manuscrisul „Luisiadelor", în care cînta isprăvile maritime ale lui Vasco da Gama.

Se pare că un italian, Gugliemini, acum peste un secol și jumătate, a traversat, primul, Canalul Mînecii înot. Fiind prizonier în Anglia, după o bătălie a lui Napoleon, într-o noapte, pe o furtună groaznică, s-a aruncat în mare, terminîndu-și aventura tocmai pe plaja din Boulogne, unde fu primit și purtat în triumf de pescarii riverani. De notat că această traversare a fost făcută fără ghid și fără barcă de ajutor, însuflețită numai de setea de libertate.

Înotul, în afară de latura lui sportivă a concursului și a performanței, este astăzi pentru om, poate cel mai necesar, dintre cele aproximativ 50 de sporturi existente. Accentul care s-a pus în ultimele decenii pe dezvoltarea natației, în toate țările lumii, dovedește cît de înțeleaptă este îndemnul către cultivarea înotului, deși ar trebui, să se facă mult mai mult pentru răspîndirea acestui sport, care, o dată învățat, împlinește pentru om, o mare deficiență a naturii sale.

Victor HILMU

INVITAȚIE PENTRU VÎNĂTORI

„De la necesitate primordială, la artă" aș numi titlul la talere, după ce am asistat, nu de mult, la „europenele" de talere. Cînd omul preistoric a depășit epoca de culegător de fructe, a devenit vînător. Și după ce, blazat, a renunțat la doborîrea numai a marilor animale, treabă la care se cerea ceva artă), omul și-a desăvîrșit deprinderile și și-a încercat măiestria în a fringe, cu arma sa, zborul păsărilor. Acesta a fost probabil pasul uriaș, făcut, de la lovitura aducătoare de carne, la împușcătura artistică, lovitură care nu aduce cine știe ce foloase practice. Și, aici, a început arta. Cele de mai sus ne-au fost sugerate, repetăm, pe poligonul Tunari din București, de către elegantul tir la sanț al lui Sanicev, și mai ales cel de la Skeet unde s-au distins Socharski, Garcinskaia (oracă femele!) și juniorul Samuelsson. Era o adevărată artă felul în care aceștia și mulți alții spărgeau, cu puștile, talerele aruncate din sanț sau din turn. Zeci de mii de vînători din țara noastră au urmărit — mai mult prin mijlocirea presei, radioului și televiziunii — întrecerea dintre virtuozii europeni ai armei de vînătoare și și-au încercat și ei forțele, practic, pe teren: la prepelițe, la rațe. Prepelița căutată „la picior" nu zboară cumva mai abitir decît talerul aruncat din sanț? Dar rața nu sare mai rău ca talerul de la postul 8 de la Skeet? Și — atunci, de ce să ne mai plîngem că A.G.V.P.S. n-a mai organizat, de ani de zile, un campionat de tir la talere? Prepelițele, într-adevăr, au cam plecat. Dar rațele sălbatice abia au început să sosească din Nordul îndepărtat. La fel și pasărea aceea tainică — sitarul. Rațele vor poposi mai mult pe la noi, în funcție de specie. Și sînt destul de multe! Sitarul însă va trece în cohorte care nu vor zăbovi prea mult pe la noi. Vor sta vreo două sau trei săptămîni, în popas, pe văile Argeșului, Jiului, Oltului, Timișului și prin toate luncile, pădurile și zăvoaiele Pe urmă, în cea mai mare parte, vor pleca. Rațe vor mai rămîne.

În consecință, alice potrivite dimineața și seara la rațe, la „pază", „corecția" potrivită după zbor: doi-trei metri înainte dacă-i vorba de sarsele și ceva mai puțin la rața mare („colveri"). Dar, în principal, sitarii! Nu-i alt vînat mai potrivit pentru încercarea măiestriei artistice în tirul la zbor ca sitarul. Zboară mai bine decît orice taler aruncat, ori de unde! Deci, invităm pe tinerii vînători să caute sitarii...

Ilie CÎRCIU

O NOUĂ FAMILIE DE SPORTIVI

Maestrul sportului GHEORGHE NOVAC, pivotul reprezentativei de baschet a României și al campioanei naționale, Dinamo București, a celebrat ieri căsătoria cu o altă valoroasă sportivă a clubului dinamovist, voleibalista ILEANA GHEORGHESCU. Alături de felicitările părinților, ale celorlalte rude, ale colegilor de echipă și ale prietenilor, le adresăm și noi o caldă urare de fericire și prosperitate.

Foto: DRAGOȘ NEAGU

RECENZIE

Incursiune în tainele tirului *)

Tirul nu face parte dintre sporturile-spectacol, ca fotbalul sau boxul, de pildă. Și nici posibilitățile de practicare nu sînt la îndemîna tuturor. Cu toate acestea, el cunoaște o răspîndire din ce în ce mai mare pe plan mondial dat fiind caracterul lui utilitar. Vom aminti, pe de altă parte, că el dezvoltă o serie întreagă de calități funcționale ale organismului, ca: vederea (în primul rînd!), respirația, sensibilitatea tactilă. De asemenea, el influențează în bine o serie de calități intelectuale și morale, ca: judecata, memoria, dîrzenia, puterea de stăpînire etc.

Dar, poate că nici un alt sport nu necesită o instruire atît de meticuloasă și precisă, ca tirul. De aceea, salutăm apariția, în editura „Stadion", a lucrării **„Tineretul și tirul sportiv"**, a antrenorului emerit **Petre Cișmigiu**, care are menirea de a veni în sprijinul instructorilor și antrenorilor, doritori (și trebuie să dorească acest lucru!) de a-și îmbogăți cunoștințele teoretice privind tehnica tirului și metodele de instruire, atît a începătorilor, cît și a sportivilor avansați.

În același timp, cartea antrenorului emerit Petre Cișmigiu, conținînd noțiunile de bază ale tirului sportiv cu arma, oferă un ghid prețios tineretului dornic să practice acest sport, să-l stăpînească cît mai bine, fie că el ar rămîne o pasiune solitară sau l-ar chema într-o zi în lumea mirifică a performanței, a marilor ambiții și împliniri.

— B. —

*) „Tineretul și tirul sportiv" de Petre Cișmigiu (Editura Stadion).

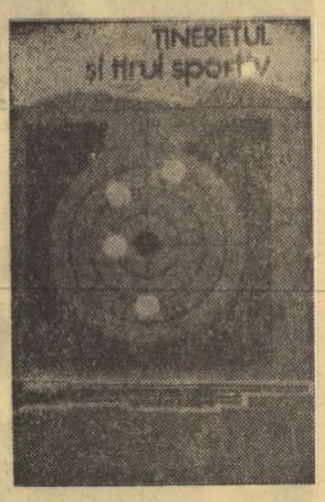

ALBINA...

În fața Comisiei de fotbal din statul brazilian Sao Paulo se află spre judecată o contestație cu totul neobișnuită. În cursul unui meci între două echipe amatoare, unul din arbitrii de tușă a ridicat deodată steagul. Conducătorul jocului a fluierat, tocmai în momentul cînd un atacant al uneia din formații se afla într-o poziție excelentă pentru a introduce balonul în poarta adversă. Nu fusese însă nici un ofsaid; arbitrul de tușă nici nu intenționase să semnalizeze vreo infracțiune, ci pur și simplu în acea clipă el fusese înțepat de o... viespe, reacția lui firească fiind fluturarea steagului pentru a o alunga. Acum, echipa respectivă, care a pierdut meciul cu 0—1 a contestat acest rezultat, pretinzînd că fără această întrerupere a jocului ar fi egalat scorul.

Cercurile fotbalistice braziliene așteaptă cu interes să cunoască verdictul solomonian al oficialităților sportive din São Paulo...

PARADOXURI

• Este barcagiu de o viață întreagă și nu i-a trecut niciodată prin cap că face canotaj.

• Nu e neapărată nevoie să fii toreador, ca să iei... taurul de coarne.

• Pescuitul este și el un sport, dar probabil pentru pești, deoarece ei se agită, în timp ce pescarul stă nemișcat.

• Unul din cele mai pasionante sporturi este... Pronosportul. Nu-i așa?

Barbu ALEXANDRU

Lumea recordurilor

GIGANTII

Cîndva, de mult, giganții au fost fii ai Gheei — zeița pămîntului — răsculați împotriva lui Zeus, zeul zeilor. După o bătălie de proporții mitologice, ei sînt învinși de Herakles, fiul lui Zeus și al unei muritoare, Alcmena.

În arta plastică, statuile zeilor și mai tîrziu ale eroilor sînt concepute monumental, gigantic. Și în sculptura românească avem un gigant, acela al lui Paciurea, sălășluind mai întîi în grota din Parcul Libertății și apoi într-una din marile săli ale Muzeului de Artă al R.S.R.

Omenirea a cunoscut din ce în ce mai puțin viețuitoare gigantice, fie oameni, fie animale. Au dispărut brontozaurii și dinozaurii, animale de 22 m și 35 de tone, în schimb au rămas balenele și elefanții. Cel mai înalt om din lume are statura de 2,72 m, iar cel mai greu cîntărește 484 kg.

În sport, giganții au fost căutați cu insistență, mai ales la box și lupte, dar eșecurile lui Carnera sau la noi, ale lui Gogea Mitu, au temperat entuziasmele și tentativele.

În atletism, nu au lipsit niciodată sportivii masivi, deosebiți prin proporții neobișnuite. Dar, trebuie s-o spunem, „uriașii" au existat prin firea lucrurilor, fără să fie căutați anume, ca niște fenomene extraordinare.

E-adevărat, aruncătorul de greutate Jim Torance, care a deținut mulți ani recordul lumii cu 17,40 m, era un veritabil uriaș: 2 metri înălțime și 140 kg. Îi seamănă decatlonistul sovietic Heino Lipp, de proporții asemănătoare, dar zvelt și cu o bună detentă (11 sec. pe 100 m și 15 sec. la 110 m garduri) și mai puțin, dar nu cu mult, recordmanii și campionii olimpici O'Brien (greutate), Silvester (disc), Bondarciuc (ciocan).

O statură impresionantă are actualul recordman mondial la împingerea greutății, Randy Matson. Înalt de 2 metri și greu de 115 kg, Matson sare totuși aproape 2 m la înălțime și aleargă pe sută 10,9. De asemenea, așa cum bine se știe, Matson este un bun jucător de baschet al Universității sale.

Foarte masivi sînt greii la box sau lupte: foștii noștri campioni, boxerii Ciobotaru și Mariuțan — aproape o sută de kilograme — luptătorii Marton 120 kg și Kosma (Ungaria) 125 kg.

O condiție a unei minime greutăți de 120—150 kg cere sportul tradițional de lupte al japonezilor, denumit sumo.

Să nu-i uităm pe halterofili (Vlasov, Anderson, Jabotinski, Rading, Alexeev), căci pentru a ridica 5—600 kg, măcar a cincea parte trebuie să aibă sportivul.

În sfîrșit, lumea jocurilor sportive. Mai puțin volei sau handbal și mult mai mult baschet. Aici vom întîlni staturi record, strivitoare în joc pentru jucătorii „normali" de 1,90—2 metri. Vă amintiți de sovieticul Kruminș (2,24), de grecul Trontzos (2,13) sau de iugoslavul Knezevici (2,09).

Recent, la un turneu internațional, în echipa campioană a Braziliei, din Sao Paulo, a debutat un nou gigant, Emil Rached: 2,20 m înălțime, 145 kg și numărul 54 la pantofi. Nu vă mirați însă... Acum cîțiva ani a făcut parte din echipa de baschet a Angliei tînărul de 22 de ani Chris Greener — 2,27 m — cel mai înalt locuitor din Marea Britanie.

Nu totdeauna statura este un element al suppleței și detentei, ba uneori chiar dimpotrivă. Puțini au fost baschetbaliștii ca negrul american Witt Chamberlain, care avea o statură de 2,07 și o mare detentă.

Și noi, românii, deși nu avem o medie ridicată în înălțime, avem cîțiva „înalți": Novacek 2,01, Demian și Dikai 2,02, Mazilu 2,08. Dar prea puțin și prea puțini, pentru a putea lupta cu o echipă a cărei medie este de peste doi metri.

De altfel, părerea celor care propun baschet diferit, după statura jucătorilor (pînă la 2 metri și peste 2 metri) este întru totul justificată.

Pînă atunci „giganții" sînt încă la modă și descoperirea lor prilejuiește reale bucurii. Ce rămîne celorlalți? Să găsească tineri curajoși, inteligenți și cu... prăștia, așa ca în legendă micuțul David, învingătorul teribilului Goliat.

VIRGIL LUDU